

højere op, end man efter en fornuftig Bedømmelse af Jordens Produktionsevne kunde anse forsvarligt. Det viste sig derfor ogsaa, at adskillige Parcelkøbere ikke vare i Stand til at præstere en saa høj Kanon, som de havde paataget sig, hvorfor der tilstodes Lempelser. Disse Ubehageligheder ønskede man fremtidig at undgaa. Derfor satte man i Forvejen paa hver enkelt Parcel en Kanon, der efter Jordens Beskaffenhed kunde anses for passende og lempelig for den eventuelle Køber, og Genstanden for Auktionen var da Parcellen med denne Kanon hvilende paa sig. Idet der med Hensyn til dette Punkt henvises til Kamphøveners Bog pag. 2 og Anmærkningen samt pag. 23, bemærkes endnu, at Fremstillingen dersteds er bestyrket ved, hvad man har kunnet bringe i Erfaring ved Gennemsyn af de i Rigsarkivet beroende Akter angaaende Domænesalgene. Det ses deraf, at der ved Fastsættelsen af Kanons Beløb er lagt afgørende Vægt paa, hvad Køberne maatte antages uden Besvær at kunne udrede, og af de foretagne Opgørelser over tidligere og fremtidig Indtægt af Domænen synes det at fremgaa, at man ogsaa har lagt Vægt paa at faa i alt Fald et lignende Beløb ind som Domænekanon, som der tidligere var ydet i Forpagtningsafgift.

Efter det foreliggende kan Domænekanon altsaa ikke betragtes som en Skat. Der kunde heller ikke ved Fastsættelsen af Kanon tages Hensyn til Parcelernes Skatter, saaledes at disse gik op i Kanon; thi af Domænerne havde der naturligt nok ikke været Spørgsmaal om at beregne Skatter, og for saa vidt de tidligere havde været i privat Eje, f. Eks. de 4 ærøske Domæner, der ejedes af Hertugerne af Glücksburg og Nordborg, og der altsaa dengang var betalt Skatter af dem, var man efter Statens Erhvervelse af Ejendommene ophørt med at beregne disse Skatter. Derimod kunde der vel have været Spørgsmaal om at tage Hensyn til, hvilket Skattebeløb der maatte antages at ville komme til at paahvile Parcellerne, hvis disse skulde svare de samme ældre Skatter og Afgifter, som paahvilede andre Ejendomme i det paagældende Distrikt. Men saadanne Hensyn ses slet ikke at have været tagne ved Kanons Fastsættelse, den er udelukkende bestemt ved Hensynet til at faa en Del af Vederlaget for den solgte Parcel som en fast aarlig Afgift, der ikke var sat højere, end at den maatte ventes til enhver Tid at kunne faas ud af Ejendommen. — I det Højeste kan det derfor kun siges, at der ved Købet af Domæneparcellerne maa antages at være lagt Vægt paa Skattefriheden af Køberne, saaledes at de under Hensyn til den have budt en højere aarlig Kanon eller en større kontant Købesum ved Siden af den faste Kanon paa Parcellen. Men om end dette maatte forholde sig saa, releverer det intet, thi Købernes Successorer kunne selvfølgelig ikke nu forlange en Del af Købesummen godtgjort, fordi der tilstaaes andre Ejendomme Skattefrihed, saa at Domæneparcellernes Særstilling derved gaar tabt.

Til Fordel for, at Domænekanon til Dels har haft Karakteren af en Skat, og at der derfor skulde kunne blive Tale om at tilstaa de vedkommende Parcelejere et yderligere Afslag i Jordebogsafgiften, vil der mulig blive henvist til, at en preussisk Kommission, der i Midten af Firserne var nedsat for at udsondre Statsskatterne fra Domæneafgifterne, har udtalt sig for, at $\frac{1}{3}$ af Domænekanon i Kredsen Haderslev skal betragtes som Skat, naar der ved Salget tillige er betalt særlig Købesum, og $\frac{1}{4}$, naar ingen Købesum er betalt. Paa denne Afgørelse kan der dog næppe lægges Vægt; thi efter hvad der foreligger om Afgiftens Natur og Ansættelse, forstaaes det ikke, hvorledes man er kommen til at betragte en Del af den som Skat, eller hvorfor netop de angivne Brøker skulle betegne Skatteandelen. Navnlig synes det ganske unaturligt, at hvor ingen Købesum erlagdes, men Kanon fastsattes gennem Bud og Overbud, skal altid $\frac{1}{4}$ betragtes som Skat, thi herefter skulde jo Skattebyrden bero paa rene Tilfældigheder, om der ved Bortsalget har været mere eller mindre Konkurrence og lignende. Saaledes som Forholdene ligge, og navnlig under Hensyn til Afgiftens rent privatretlige Stiftelse, maa det fastholdes, at den er en ren Domæneafgift. Inkorporationskommissionen, der jo besad saavel juridisk som administrativ Indsigt samt Kendskab til de slesvigske Forhold, var, som det vil ses af det tidligere bemærkede om Forslaget til Loven af 29. Marts 1867, ogsaa af denne Anskuelse.

For øvrigt maa det herved ogsaa bemærkes, at Domæneparcellisterne gennemgaaende ville komme til at betale mindre i Jordebogsafgift end den tidligere Domænekanon af Ejendommen. „Gammelskatten“ og „Jordebogsafgiften“ for disse Ejendomme bestaar nemlig væsentlig kun af Domænekanon og Skriverpenge, og da de sidste vare forholdsvis ubetydelige, har „Gammelskatten“, der jo helt vil bortfalde efter Loven om